

וע"ז מביא כ"ק אדמו"ר שהקירוב של הקב"ה (קרבו המקום) הוא פעולה נמשכת ולכן מודים לה' עכשיו על הקירוב עכשיו.

והביאור בזה איך שהיא פעולה נמשכת י"ל בפשטות דהלא ידוע שאברהם אבינו חיפש וחקר וכו' עד שמצא הקב"ה, ואח"כ קרבו המקום, ובעיון קל בהפסוקים ביהושע שם ובמפרשים על אתר ובפרט במצודת דוד רואים (לפני הלימוד בזוהר!) שמפרשים שהקב"ה אומר "בחסדי נטיתי לבו מדרך אביו ואחיו ואקח אותו מביניהם שלא יהי' נמשך אחר דעתם הכוזבת", וא"כ הקירוב בא כבר לפני שחקר ומצא את הקב"ה, וא"כ מובן שאילולי עזר הקב"ה הרי אנחנו לא היינו יושבין בסדר של פסח (כי מי שאינו יושב בסדר ("הבן החמישי") עדיין לא זכה להקירוב עכשיו!).

ולהעיר שביהושע שם ממשיך אודות משה ואהרן במצרים והמכות ויצי"מ וקריעת ים סוף, ובעל ההגדה אינו מביא ההמשך כי הענין כאן הוא (לא המשך הסיפור דיצי"מ שזה בא לקמן אלא) הקירוב וע"פ המפרשים הנ"ל הנה גם הירידה למצרים הי' חלק מהקירוב (קיום הברית בין הבתרים דוקא בבניו של יעקב ולא עשו וכו') עיי"ש ולכן ממשיך בעל ההגדה בקטע הבאה בענין ברית בין הבתרים וכו' ועצ"ע.

ברוך שומר הבטחתו לישראל

בנוסח ההגדה אומרים "ברוך שומר הבטחתו לישראל" ומבאר כ"ק אדמו"ר: "הבטחתו: בזמנים שונים, לאאע"ה ע"ד גלות מצרים וְלנביאים ע"ד הקמים בכל דור ודור והיא שעמדה לאבותינו וכו'".

ויש לעיין מה מכריח כ"ק אדמו"ר לפרש בזמנים שונים ולא רק לאאע"ה שרק זה מפורש כאן ע"י בעל ההגדה).

ובפשטות מוכרחים לפרש כן כי בעל ההגדה אומר ברוך שומר הבטחתו לישראל, וממשיך שאמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים והרי ישראל היו מיעקב והלאה ואיך אומר לישראל, אלא שהכוונה ל: א. אאע"ה ב. ישראל ע"י "נביאים", ומה שאומר אח"כ והיא שעמדה מפרש כ"ק אדמו"ר ש"והיא" קאי על ההבטחה שהבטיח אותו הבטחה בזמנים שונים (ואינו חשוב כהבטחות ל' רבים) ומציין לכאן.

ובפסקא הבאה מפרש "לישראל: א) שומר לישראל מה שהבטיח לאברהם ולנביאים ב) לישראל כמו ע"ד ישראל". והנה לפי פירוש השני ("ע"ד ישראל") הדרא קושיא לדוכתא - מה מכריח לפרש בזמנים שונים.

אלא בפשטות (וכה"כלל" שכשיש ב' תירוצין יש חסרון בא' שלכן נצרך השני) סו"ס המשמעות לישראל הוא אל ישראל ולא ע"ד ישראל ולכן מפרש כנ"ל ומביא כאן ב' פירושים לישראל, אך פירוש הפשוט הוא אל ישראל.

הטעם שצריכים לברך על מרור

בקטע המתחיל יכוין להוציא כותב כ"ק אדמו"ר: "כי אין אמירת ההגדה וכו' חשובים הפסק והיסח הדעת". מובן מאליו שהמרור אינו בא מחמת הסעודה ולכן טעון ברכה (ואינו נכלל בברכת המוציא שמברך לפני אכילת מרור, אלא בא מחמת המצוה) ולכן אינו מביא ענין זה.

טעם אכילת מצה

הרב מרדכי פרקש

שליח כ"ק אדמו"ר - בעלוויו, וואשינגטאן

א. בנוסח ההגדה נאמר "מצה זו שאנו אוכלים על שום מה, על שום שלא הספיק בצקת של אבותינו להחמיץ. . שנאמר ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגות מצות כי לא חמץ כי גרשו ממצרים וגו'". ובהגדת רבינו כותב ע"ז (פיסקא ד"ה עוגות מצות) "שאלו יכלו להתמהמה היו אופים חמץ כי פסח מצרים לא נהג אלא לילה ויום (ר"ן, שבה"ל, לקו"ת שם)", ע"כ.

במבט שטחי הדברים תמוהים. דמתחיל "שאלו יכלו להתמהמה היו אופים חמץ" דהי' מותר להם, ורק

בגלל שגרשו ממצרים לכן אכלו מצה. ומסיים "פסח מצרים לא נהג אלא לילה ויום" והיינו שאסורים היו בחמץ כל אותו היום בגלל ציווי קודם, הרי שגם אם יכלו להתמהמה ג"כ היו אוכלים מצה כי אסורים היו בחמץ.